

Účinkuje soubor Konvergence:

Martina Zemková – flétna
Jiří Mráz – klarinet
Irena Štochlová, Matěj Vlk, Tomáš Pálka – housle
Ondřej Štochl – viola
Helena Velická – violoncello
Jan Rybář, Tomáš Pálka – klavír
Jan Tuláček – kytara
Zdeněk Volf (j.h.) – recitace
Jan Svejkovský – dirigent

Vstupné: 100 Kč / studenti: 50 Kč

Skladatelské sdružení **KONVERGENCE** jsme založili na jaře 2002. Náplní naší činnosti je veřejné uvádění děl skladatelů mladé generace, ať už jde přímo o díla členů anebo zajímavé kompozice mladých autorů žijících v zahraničí. Rovněž si klademe za cíl uvádění těch skladeb autorů generace starší, která jsou u nás hrána méně, případně nebyla hrána vůbec. Uvědomujeme si nesmírnou stylovou rozmanitost prostředků, které dnes soudobá hudba používá. Proto má být výsledkem našich snah nalézání a uvědomování si spojitosti ve světě výrazových prvků hudby a jejich odraz v koncepci našich koncertů.

Příští koncert sdružení KONVERGENCE bude anoncován na:

<http://konvergence.wz.cz> a bude se konat dne 25.5.2007

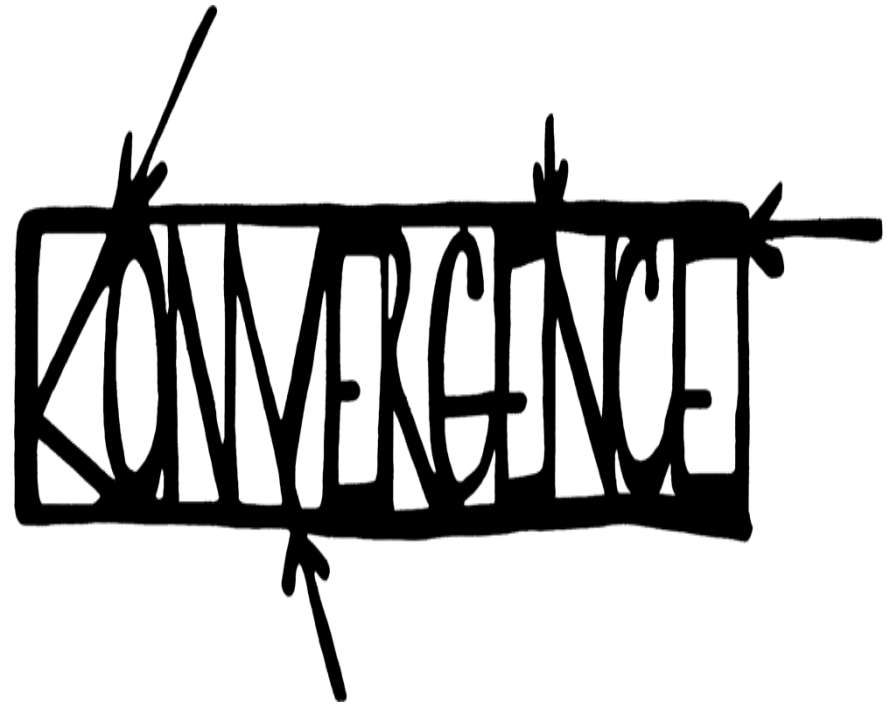
Web: <http://konvergence.wz.cz> www.ondrejstochl.info www.tomaspalka.wz.cz

E-mail: konvergence@centrum.cz

Pokud si přejete být včas informováni o koncertech našeho sdružení a dosud vám není zasíláno upozornění v elektronické podobě, napište nám prosím na konvergence@centrum.cz vaši e-mailovou adresu, zařadíme ji do našeho adresáře.

Tento koncert se koná díky finančním podporám:

Nadace Gideona Kleina
Nadace Českého Hudebního Fondu
Nadace Ochranného Svazu Autorského
Ministerstvo kultury ČR

10. 4. 2007

POETIKA KOMORNÍHO ZVUKU

Dnešní koncert má oproti těm minulým už na první pohled volněji pojatou dramaturgii. Není to ale proto, že bychom nedokázali najít nějaké přesněji vymezené téma. Místo přesného návodu, jak koncert vnímat, jsme se rozhodli poskytnout jen jakýsi nástin, co můžete očekávat. Naše dramaturgické pole je většinou z vás už známo, a tak je možná ten pravý čas, abychom nechali více působit jednotlivé skladby pouze jejich vlastní silou.

Dřívější komentáře, jasně popisující, jak se bude dramaturgie vyvíjet, jak má posluchač kterou skladbu vnímat, měly výhody i nevýhody. Myslíme si, že dokázaly posluchače připravit na to, co bude poslouchat (byly určeny hlavně laikům). A tak měly asi hlavní podíl na tom, že jsme (snad) nezůstali nepochopeni. Jejich nevýhodou ale bylo, že někdy zvýrazňovaly ty roviny daného hudebního díla, které jsme dokázali popsat slovy a pro které jsme je do dramaturgie koncertu zařadili.

Komentáře ke skladbám tedy neopouštíme, ale ani se jich nechceme držet za každou cenu. Zvláště, když se jádro publika už ustálilo.

Dnes uslyšíte skladby málo dramatické, lyrické, inspirované uměleckým dílem (Pálka) nebo třeba geniem loci (Štochl). Zkrátka, bude to takový lyrický, impresivní a hodně barevný koncert v dramaturgické rovině, na jakou jste mnozí už od nás zvyklí.

PROGRAM KONCERTU:

- Jan Rybář:** *Cesty (2007) premiéra pro klavír*
- Michaela Plachká:** *Klavírní trio (2004) pro housle, violoncello a klavír*
- Ondřej Štochl:** *Veduty – mikrosvěty velkoměsta (2005) pro kytaru a smyčcové kvarteto*
- Tomáš Pálka:** *Sněhy, popely (2006) premiéra pro klarinet a recitátora*
- Xiaoyong Chen:** *Evapora (1996) pro flétnu, klarinet, klavír, housle a violoncello*

JAN RYBÁŘ: CESTY

Kompozice Cesty byla napsána na přelomu roku 2006/2007. Název Cesty vyjadřuje to, že skladba jakožto celek není předem striktně definována. Interpret se může podle předem naznačených šipek v partitūře (cest) rozhodnout, kterou cestou se zrovna při tom kterém provedení vydá. Definovány jsou pouze modely, střípky, úryvky hudby, či krátké úseky. Předem rovněž není definováno kolikrát modely zazní či kolikrát se interpret ke kterému vrátí, tak jako když jdete na procházku a nemáte přede rozmyšleno jestli se vydáte jednou či druhou cestou a jestli se budete na některé místo ještě vracet. V druhé půlce skladby jsou navíc dva kruhy. Kruh tichý a kruh hlasitý. Zde má hráč povinnost jít po kruhu a nesmí nikam odbočit. Po odehrání obou kruhů následuje pouze krátká, klidná coda.

MICHAELA PLACHKÁ: KLAVÍRNÍ TRIO

Při psaní tohoto tria v průběhu roku 2004 jsem se intenzivně zaobírala myšlenkou V. Holana „...poslední list se třese na platanu, neboť on dobře ví, že co je bez chvění, není pevné...“. Z náboje této silné myšlenky, krásně básnický vyjádřený, mi vytanul na mysl materiál drobných „třesoucích se“ hudebních motivků. S těmi jsem pracovala v rámci volné modalit. Skladba je rozdělena do dvou částí, které vnímám jako dva obrazy patřící k sobě, ale s vlastním způsobem vyjádření hlavní myšlenky.

ONDŘEJ ŠTOCHL: VEDUTY – MIKROSVĚTY VELKOMĚSTA

Prostředí velkoměsta mi vždy připadalo jako nějaká maska. Strohé, uniformní a anonymní, zároveň však vybízející k představám a průmětům vlastní fantazie do všeho, co vidíte kolem sebe. Ale právě ta mnohotvárnost, která se skrývá pod zdánlivou uniformitou, je tím, co dělá velkoměsto jedinečným. Nepřitažlivé, šedivé a neudržované kouty, uličky a dvory, na kterých nikomu nezáleží, mě svou zdánlivou prázdnotou (nebo spíš nevyhraněností?) vybízejí, abych nechal pracovat svou fantazii.

Když jsem měl tuto skladbu rozpracovanou, tak se mi na mnoha místech v centru Prahy začaly vybavovat detaily, které jsem napsal jindy a jinde. Ono prostředí bylo v tu chvíli mým zrcadlem, bylo naplněno tím, co jsem si do něj přinesl sám. Postupně se mi tato skladba spojila s městským prostředím natolik, že jsem se rozhodl dát jí název, který má.

TOMÁŠ PÁLKA: SNĚHY, POPELY

Skladba pro klarinet a recitátora je reakcí na básnickou tvorbu Zdeňka Volfa. Zde poprvé prolínám více básnických textů autora v rámci jednoho kompaktního pásma, které se snaží „prokomponovat“ latentní vazby mezi jednotlivými básněmi. Ono zastavení času, kterým ke mně Volf promlouvá, se promítá do celku kompozice, kde ticho či echo – zamlžená vzpomínka na hudební událost, kterou si klarinet vypůjčuje z klavírního korpusu – zastupuje neméně důležitou roli tektonického spektra skladby. Je to podobný princip jako u mluvy, kdy jednotlivá slova vyžadují jisté oddělení od slov ostatních tak, aby byl více zdůrazněn jejich skutečný význam nebo důležitost. A právě to – ticho, které následuje – umožňuje. Klarinet a recitace vystupují z ticha a vytváří určitý dialog, ve kterém oba „řikají“ totéž, každý však svou řečí...

Zdeněk Volf	ohýbaných k travě	slzu přikládám svou prosbu k modlitbě
I.	o snůry tvých snů narychlo zakopaných po dopadu	... a na viny květiny jak drny na rány po ohni
Zápas	– zachřívám hrdlem zahleněným mlhou	VI. ***
Nevěstvá tráva kterou jsem se plazil proti tobě...	než na tlisku v tvých očích nalehnu svým trámem	O růži – v tobě trnu
Ztrácím tvář do níž jsem směl rozšířit úsměv?	IV. ***	...trnům dovnitř se nastavuji
A pláč už ti nevyprahne bez mých slz?	Až pokofený nebudeš vyvrácen Ale nedáš-li se mi nenajdeš	a protrhávám pavučiny – rovnou z rány
Kry na kterých plujem k soutoku	Pramen v plameni	VII. Sněhy, popely Emanuel Rannéru
tají krví	V. Pouť	Vzhlížím k těm obrazům zevnitř svých veršů
II. ***	I se všemi jímž se tu ráj teprve stane rodným krajem...	Jako by v čase který mi někdo vyklebeł
I pro vaši řeku se sliby zvrátili až s léty v břehy...	Kolem božích muk a pomníčků padlých	Mají moc udržet stěnu srdce i chrámu
Zpevněné stromy k jejichž kořenům se lze pouze pokofit	Až v nejvyšším z lesních chrámů	Stahovat jak kmeny po sněhu k světlu i po smutku
III. Z tihy	Jako k pláči	
– v olších naší vahou		

XIAOYONG CHEN: EVAPORA

Název skladby vychází z anglického termínu evaporation – odpařování. Podle mé představy může tento pojem být převeden do akustické nebo též obrazové podoby: zvuk – dozvuk – ticho, pozvolně se zředující – pozvolně se stávající neviditelným...

Xiaoyong Chen

Xiaoyong Chen se narodil v Pekingu v roce 1955, kde nejprve studoval hru na housle na Centrální konzervatoři v Pekingu. Později připojil ke studiu též kompozici, ve které pokračoval u György Ligetiho v Hamburgu. Skladatel Chen patří mezi nepočetnou skupinu čínských skladatelů, kteří na sebe v nedávné době strhli pozornost v mezinárodním měřítku. Spolupracoval s mnoha orchestry a ansámblu z celého světa a rovněž provedení jeho skladeb již bylo možno spatřit na všech kontinentech – z nich pak nejčastěji na festivalech v Evropě, Asii a Americe. V současné době žije a komponuje na volné noze v Hamburgu. Skladatel Chen popisuje způsob, který zachycuje vývoj jeho kompozičního myšlení: „Moje ideální kompoziční forma leží někde na vyšším stupni mnohem dříve, než započnu práci na samotné kompozici. Přece jen však samotná hudba, když už je částečně zkomponována, mi napoví, kam a jakým způsobem by se měla skladba dále odebrat, jak by měla pokračovat. Snad bych mohl říci, že jistou fixní ideou je jakýsi *cyklus* a nebo ještě lépe *spirála*. Je třeba říci, že to, co je napsáno, je jistou sebereflexí a motivuje mne k tomu, co ještě má být napsáno, ke snaze dosáhnout větší jasnosti a srozumitelnosti. Nicméně, ona spirálovitá cesta, jež „dohlíží“ na kompozici, je pro mne zastřená – je diktována samotnou hudbou.“ ...